Llum artificial

Llum artificial

Gerard Cecchini

Cap de Brot
Edicions

Títol original *Llum artificial*
© 2026, Gerard Cecchini

Primera edició octubre de 2026

© de la il·lustració de la coberta Alba Barceló (@aubabarcelo)
© d'aquesta edició Cap de brot edicions
info@capdebrot.cat
www.capdebrot.cat

Imprès a Impremta Pagès (Anglès),
Països Catalans - *Printed in Catalonia*

Disseny de la col·lecció Júlia Planas (@lautonoma)
Correcció Josep M. Codina i Judit Pujol
Maquetació Germán Bartolomé

ISBN 979-13-992616-1-5
Dipòsit legal Gl 1372-2026

Queda totalment prohibida qualsevol forma de reproducció d'aquesta obra sense l'autorització de l'editorial. Si necessiteu fotocopiar-ne o escanejar-ne algun fragment, adreceu-vos a CEDRO o consulteu l'enllaç www.conlicencia.com

A la Gemma.

1. ELS NOMS

com un vidre, som i no som la claror.

Pere Gimferrer

I

Entre tu el món que dius,
com en l'àfter baladrer,
ballen cecs, inexpressius,
tots els noms, pendents de tu.

II

Així com fan els rius que van avall,
deixant enrere valls i vells molins,
que són queixals corcats, pinyols picats,
fins al final aquell que busquen sense
voler-lo, sense desitjar-lo, sense
saber-ne res d'aquell final, em vols.

Com el nadó afamat que busca el pit,
que encara és cec perquè no té cap nom
per dir-se el món —encara s'hi confon
i no té veu: és pedra i nom, tot junt—
i es llença al pit i al món sense voler-ho,
sense saber voler, pobret, em vols.

Però tot jo soc ple de voluntat:
tinc un voler tan gros en mi que res
no me l'atura i poso nom a tot
i del voler en dic voler i no desig.
i encara més enllà dels noms del món
hi veig, velat, un món molt gros.

III

En un ermot només hi viuen les paraules
que volen i no poden arrelar.
Tot hi és lluny, tot; ben lluny dels ulls
i la ditada.
En canvi, allà on el mot arrela, s'infla,
obert i ple
d'alè i de verd
i del vellut de l'ull
—per dir-ho molt directe (o de ganxo):
entre el verd i l'erm, som.

IV

En un migdia groc i vell i de tardor
els nanos criden com les garses a l'estiu:
doneu-los nous i s'hi obriran el cap.
Tenen els dits petits i bruts, no saben res,
contents amb el present, del que vindrà. Que dolç,
l'amarg futur en la serenitat del joc,
quina dolça quimera el temps perdut.

Escric durant l'estona del dinar, els dits
van a la dula, però almenys aquest camí
ja ha estat fressat i els noms de tot ens són donats.